

Arrest

**nr. 340 962 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *lbis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 oktober 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische stiefvader, op grond van artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 15 mei 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp met het arrest nr. 317 153 van 25 november 2024 verzoekers beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 28 januari 2025 diende verzoeker een tweede aanvraag op grond van artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 4 april 2025 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 25 juni 2025 werd de in punt [1.3.] genoemde aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2025 werd ingediend door:

Naam: F. M.

Voorna(a)m(en): G.

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: [...].07.2003

Geboorteplaats: Belem

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene heeft een aanvraag ingediend als **rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van zijn stiefvader, de heer V. H. K.J. L.** (RR: [...]), een Belgische onderdaan.*

Betrokkene vraagt daarmee toepassing van art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

In dat wetsartikel staat het volgende:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient aldus aan te tonen reeds ten laste te zijn van de referent van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van deze aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

** Attest OCMW Maasmechelen dd 24.04.2025 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen financiële steun ontvangt.*

** Facturen van VZW KaSO Maaseik-Kinrooi en facturen scholengroep ZuidLimburg. Deze facturen gaan over het ten laste zijn in België. Ze tonen allerminst het ten laste zijn aan van in het verleden. * Arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene van zijn tewerkstelling bij B & M Projects BV*

We kunnen vooreerst opmerken dat een attest OCMW op naam van de referentpersoon ontbreekt in het dossier. Verder voor wat het onvermogen van betrokkene betreft werden er geen documenten voorgelegd van in het land van herkomst en/of origine.

Uit het dossier en de arbeidsovereenkomst blijkt verder ook dat betrokkene al enige tijd onafgebroken tewerksteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 18 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentpersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. De tewerkstelling is al een voldoende argument op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2.1.Middelen:

- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT JUNCTO:*
- SCHENDING VAN ART. 40TER VREEMDELINGENWET JUNCTO 40BIS, §2, EERSTE LID, 3° VAN DE VREEMDELINGENWET*
- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: ZORGVULDIGHEIDSP LICHT*

2.1.1. Algemene regels en toepassing op de feitsituatie in casu:

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.2. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker - deze voorwaarde mag niet kennelijk onredelijk zijn

De voorwaarde van ten laste zijn in het herkomstland geldt evenmin als het gaat om een descendent die in het herkomstland nog geen 21 jaar was (thans 18 jaar).

Verwerende partij kan niet betwisten dat verzoeker al een tijdje in België verblijft in wettig verblijf en dat hij op het ogenblik naar België kwam en zijn eerste procedure activeerde nog geen 18 jaar oud was en daarom niet ten laste moest zijn van zijn Belgische vader.

Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn Belgische vader in het land van herkomst en/of afkomst en verliest hiermee volledig uit het oog dat verzoeker na zijn aankomst in Nederland en het Rijk niet meer is teruggekeerd is naar Nederland en/of Brazilië.

Het staat buiten betwisting dat verzoeker zijn land van herkomst (Nederland en Brazilië) verliet toen hij nog geen 18 jaar oud was en vestigde zich bij zijn moeder en nadien zijn vader en activeerde al reeds een gelijkaardige procedure gezinshereniging, dewelke werd afgewezen.

Dit gegeven wordt tevens niet betwist door verwerende partij. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker sedertdien België niet heeft verlaten en hij aldus voorafgaand aan de aanvraag ook niet materieel en/of financieel kon ondersteund worden in Nederland en/of Brazilië.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Immers kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

“Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samenwonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezeld, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder.”

In casu stond de verwantschap van verzoeker en zijn Belgische vader uiteraard nog niet vast.

Doch, dient er te worden opgemerkt dat hij na zijn aankomst in België, niet meer terug is gekeerd naar Nederland en/of Brazilië en aldus aldaar niet materieel en/of financieel ondersteund kon worden.

Hij verbleef als minderjarige eerst met zijn moeder in Nederland en verhuisde later naar België, na het huwelijk van zijn moeder met zijn Belgische stiefvader. Bij aankomst in België was hij minderjarig; hij werd hier ingeschreven en bereikte daarna de meerderjarigheid in België.

De DVZ weigerde de gezinshereniging wegens het niet aantonen van “ten laste zijn in het land van herkomst” volgens art. 40ter §2, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoeker was minderjarig bij komst naar België.

In arrest van de RvV nr. 163.233 (29-02-2016) over gezinshereniging met een minderjarige die ná aankomst meerderjarig werd, bevestigde de Raad dat de voorwaarde van “ten laste zijn in herkomstland” niet van toepassing is

wanneer de verzoeker bij aankomst minderjarig was. De Raad verwijst expliciet naar arresten van het HvJ (Jia, Reyes) waarin staat dat deze afhankelijkheidsvoorwaarde niet applies bij minderjarigen die nog geen relatie hadden met de referentiepersoon vóór aankomst.

Zie ook:

RvV nr. 198.310 (22-01-2018) oordeelde dat DVZ onvoldoende gemotiveerd heeft waarom de betalingsbewijzen die materiële ondersteuning aantonen niet voldoende zouden zijn.

De Raad baseert zich op Jia en Reyes (HvJ-arresten), waaruit blijkt dat:

“reële afhankelijkheid” door materiële steun volstaat; bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is; de kern is de feitelijke ondersteuning tot aan het aanvraagmoment.

Volgens RvV nr. 211.725 (26-10-2018) is het land van herkomst niet noodzakelijk het land van nationaliteit, en staat vast dat “ten laste zijn” voornamelijk neerkomt op actieve ondersteuning (financieel of materieel) •

Ook het Hof van Justitie bevestigt dat reële ondersteuning (regelmatige geldovermakingen) voldoende is om de afhankelijkheidsverhouding aan te tonen, zonder dat de verzoeker een poging moest doen zelfstandig te voorzien in basisbehoeften.

DVZ heeft onterecht de voorwaarde “ten laste in herkomstland” opgelegd, terwijl verzoeker bij binnenkomst in België minderjarig was.

Volgens RvV nr. 163.233 is dat criterium immers niet van toepassing wanneer er geen relatiestatus met referentiepersoon vóór aankomst bestaat.

DVZ heeft geen rekening gehouden met de materiële en emotionele ondersteuning zoals blijkt uit fragmentarische arbeid en gezamenlijke gezinslast.

In RvV nr. 198.310 ontbrak elke reflectie op overschrijvingen als bewijs van afhankelijkheid, wat motiveringsgebrek inhoudt.

Hoewel DVZ de tewerkstelling van verzoeker aanvoert, bevestigt rechtspraak dat fragmentair werk niet automatisch uitsluit dat iemand “ten laste” is. De evaluatie moet holistisch gebeuren met oog op gezinsverhoudingen en afhankelijkheid.

De DVZ heeft aldus nagelaten rekening te houden met het feit dat betrokkene minderjarig naar België kwam, eerst naar Nederland en vervolgens naar België, waar hij meerderjarig werd. Daardoor kan niet worden verwacht dat hij ten laste was vóór aankomst.

De DVZ heeft geen economische ‘loon-analyse’ gewijd, noch de gezinslasten, woon- en onderhoudskosten in beschouwing genomen.

Volgens RvV omvat “ten laste zijn” ook emotionele en materiële zorg (huisvesting, levensonderhoud, opvoeding) – niet enkel inkomensverschaffing.

Het feit dat betrokkene meerderjarig werd na aankomst in België mag niet leiden tot het terzijde schuiven van zijn vroegere status als minderjarige die onder opgroei-ondersteuning verbleef met moeder en stiefvader.

Tot slot verwijst verzoekster naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast op de situatie van verzoekster.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothese.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn”

2.2 .Na een duiding van de rechtsregels voert verzoeker aan dat hij in het land van herkomst jonger dan eenentwintig jaar oud was, meer bepaald, dat hij Brazilië heeft verlaten toen hij nog geen 18 jaar oud was en zich vestigde bij zijn moeder en nadien zijn vader. Hij heeft sedertdien België niet verlaten. Verzoeker meent dan ook dat de eis van het ten laste zijn in het land van herkomst niet kennelijk onredelijk mag worden ingevuld. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 163.233 waarbij werd geoordeeld dat de voorwaarden van de middelen van herkomst niet van toepassing is wanneer de verzoeker bij aankomst minderjarige en de aanvrager nog geen relatie had met de referentiepersoon. Hij verwijst hierbij naar het arrest “Reyes “van het Hof van Justitie.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker gewerkt heeft, betoogt verzoeker dat het gaat om fragmentair werk dat niet automatisch uitsluit dat hij ten laste zou zijn. Het feit dat verzoeker inmiddels meerderjarig is geworden mag niet leiden tot het terzijdeschrijven van zijn vroegere status als minderjarige die onder op groeiondersteuning verbleef met zijn moeder en stiefvader.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40ter, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of

zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de geregistreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;
(...); (de Raad benadrukt)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag een Braziliaans paspoort voorlegde afgeleverd door het Braziliaans Consulaat-generaal te Amsterdam op 12 mei 2023. Het paspoort bevat geen inreisstempels. Naar aanleiding van de eerste aanvraag verklaarde verzoekers stiefvader in een begeleidend schrijven dat verzoeker sinds zijn negende in Nederland zou hebben verbleven met een verblijfskaart. Hij zou reeds een paar jaar met zijn moeder zijn verhuisd in België en afwisselend bij zijn moeder en stiefvader in België verblijven en bij zijn broer in Nederland. Het wettelijk verblijf in Nederland zou inmiddels verstreken zijn. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker door Nederland geseind staat met het oog op weigering van toegang.

Verzoeker vroeg voor het eerst een verblijfskaart aan in België aan op 2 oktober 2023. Hij was op dat ogenblik twintig jaar oud en dus niet minderjarig.

Er kan uit de stukken van het administratief dossier niet worden vastgesteld op welke leeftijd verzoeker Brazilië verlaten heeft. Evenmin liggen er stukken voor die toelaten vast te stellen in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag in Brazilië dan wel in Nederland verblijf hield.

Overeenkomst artikel 40ter, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet dient de bloedverwant in neergaande lijn van de Belgische referentiepersoon aan te tonen dat hij in het land van oorsprong of van herkomst van hen ten laste was. De voorwaarde van het “*ten laste zijn*” betekent dat het gaat om een toestand die in het “*land van herkomst*” moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Bijgevolg dient de verzoeker, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst materieel en/of financieel afhankelijk was van de referentiepersoon bij wie zij zich wil voegen.

Verzoeker legde met betrekking tot het ten laste zijn de volgende stukken neer:

“Ter staving van deze aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

* *Attest OCMW Maasmechelen dd 24.04.2025 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen financiële steun ontvangt.*

* *Facturen van VZW KaSO Maaseik-Kinrooi en facturen scholengroep ZuidLimburg. Deze facturen gaan over het ten laste zijn in België. Ze tonen allerminst het ten laste zijn aan van in het verleden.*

* *Arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene van zijn tewerkstelling bij B & M Projects BV”.*

Aldus werden geen documenten neergelegd met betrekking tot het ten laste zijn in het land van herkomst. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

Verzoeker betoogt dat hij Brazilië verlaten heeft voor de leeftijd van achttien jaar. De Raad merkt echter op dat verzoeker geen bewijzen aanbrengt van zijn verblijfplaats voorafgaand aan zijn aanvraag, zodat hij zelf niet duidelijk maakt ten aanzien van welk land het ten laste zijn moet worden beoordeeld. Verzoeker toont dan ook niet aan op welke leeftijd hij Brazilië heeft verlaten. In de mate verzoeker reeds op negenjarige leeftijd Brazilië zou hebben verlaten en in Nederland verbleef, zoals blijkt uit het schrijven van zijn Belgische stiefvader aan de verwerende partij, heeft dit tot gevolg dat Nederland als het land van herkomst zou moeten worden beschouwd. Nu verzoeker zich pas in België heeft aangemeld op 2 oktober 2023 en geen zicht biedt op zijn verblijfplaats in de periode die hieraan voorafging, wordt hij niet gevolgd in zijn bewering dat hij het land van herkomst heeft verlaten als minderjarige. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij stelt dat hij moest worden beschouwd als minderjarige en bijgevolg geen bewijzen van het ten laste zijn diende voor te leggen.

Gelet op de voorgelegde stukken kon de verwerende partij in alle redelijkheid oordelen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT